

John Saxon

Jane könyve

Ajánló

A *Jane könyve* önmagért beszél. Nincs szükség szavakra ahhoz, hogy az *Olvasó* meglássa benne a *csodát*, érezze a *varázslatot*.

Gyönyörű történet egy olyan ember tollából, aki mélyen érez, gondolkodik, ismeri és megéli az életet a maga teljességében.

Emberi látásmód, nyitott szellem és szív jellemzi az író.

Erőtelmes, de egyszerű képek, igéző hangulatok és álmok sodró erejű látomásai, elemi erejű érzések, felkavaró szenvedély repítenek magukkal. Egy szerelem, amely ritkán adatik meg, és észrevétlenül formálja át két ember életét. Sorsfordító erők és gondolatok indítanak el gyökeres változásokat a hősökben, de bennünk olvasókban is.

Képet kapunk a mai, rohanó világról, annak betegségéről, ami lassan megfertőz mindent. A korról, amely szétzilálhatja és tönkretelheti emberi mivoltunkat pusztító érzéketlenséggel, embertelenséggel. Rávilágít arra, mit jelent érző, élő *Embernek* lenni...

Olyan utazás részeseivé válhatunk, melynek során az út lassan, de biztosan önmagunkhoz vezet vissza.

Nem tisztem „rátukmálni” e könyvet senkire. Akik már levették a könyvesbolt polcáról, egyszerűen dőljenek hátra, nyissák ki *Jane könyvét*, és engedjék, hogy megtörténjék a *csoda*, elragadja *Önöket* egy megindító történet, amelyben a boldogság és a fájdalom, a mosoly és a könnyek keltik életre a leírt sorokká bűvölt, szavakba zárt *Életet*.

Gintl Andrea

Néhány vélemény azoktól, akiknek volt szerencsájük online beleolvasni egypár fejezetbe:

„Remek stílussal, megjelenítő erővel és minden felesleges cafrang nélkül írsz, finoman, mégis kellő érzékiséggel adod át a fizikai érzéseket is.

Öröm olvasni.”

„Kedves JS! Gyanús voltál nekem eddig. Annyira női szemmel tudtad előadni a női dolgokat, hogy már azt hittem, te nő vagy. No ez a mostani színes, érdekes, rész meggyőzött az ellenkezőjéről. Most már tudom, Te jó ÍRÓ vagy! M.”

„Jane nagyon élő, eleven. Aki ír, vagy sokat olvas, az általában megérzi, látja, ha egy alak nem kitalált. Ennek a lánynak mindene eleven: a hangját hallani, az illatát érezni, a mosolyát valóban látni.”

„A történet rabja lettem a megvillantott képvilággal. Végleg beleszerettem a könyvedbe.”

„Ez a történet igaz is lehetne. Nem, nem... annak kell lennie.”

„Tudod, kevés könyv van, amely valóban megérint, és igazi érzéseket kelt bennem. De Jane könyve...”

„Írjak közhelyeket? Hogy szívbemarkoló, hogy fájdalmas, hogy minden sejtemet felkavarja a sorokból áradó érzések sokszínűsége, mélysége? Írhatok ilyet, de ez megint több ezeknél: Igaz.”

A találkozás

John

Valójában kissé dühös voltam az út miatt. Szerettem volna a hétvégét már otthon tölteni... az elmúlt hétvégét, Szilvike, a valljuk meg, nem túl gyors felfogású, de isteni keblekkel megáldott teremtés karjai közt. Azóta már biztos új lovagot akasztott le a szombat esti buliban. No, nem mintha ez nagyon szíven ütne, de már úgy ráhangolódtam arra az estére... s tessék... Szilvia feszes csúcsai meghódítása helyett az angol aszfaltot koptatom.

Cigit löktem a számba, s ahogy a dobozra pillantottam, újra megfogadtam: kissé visszább kellene fognom magam. A második doboz csaknem felénél jártam ma. Igaz, hosszú volt ez a műszak, mint persze szinte mind ennél a cégnél. Számtalanszor elcsodálkozom (még mindig!), hogy néha milyen istentől-embertől elrugaszkodott diszpókkal indítanak el egy-egy járatot. A cégek, a megrendelők, s azok, akiknek azért hivatalból tudnia kellene, olyan lazán kezelik a lerakási dátumokat, időpontokat, mintha az AETR soha nem is létezett volna. Persze a sofőröknek nem marad más: a gázpedált a padlóra, ahol csak lehet. Súrolni a fizika határait, és minden percben kockáztatni a nagyon nem kevés büntetési terheket... hajtani az ájulásig... mert ugye, ha nem ér oda az ember, az csak vitákat szül, veszekedést, s általában állásvesztést, hiszen nehogy már a cég, a vezetés elismerje: tévedett.

A cigi vékony füstje a meghúzott ablak felé kúszott, s a tükrök fölött süvítő menetszél villámgyorsan szippantotta ki,

cserébe nyersen friss, hűvös levegőt zúdítva be az arcomra, vállamra.

Úgy terveztem, egészen Doverig taposom, reggel áthajózok, és jöhet az utálatos francia szakasz, a maga majd' ezer kilométerével. "A fáradtság öl"-tábla egyetlen hangos surranással tűnt tova mögöttem, Clacket Lane tíz mérföld. Az utolsó kút a 25-ösön. Kidobtam a csikket, kissé visszább vettem a gázt, mert a fáradtság tompította érzékeim miatt csaknem száztíztempóban robogtam a szinte kihalt sztrádán. Megmasszíroztam a tarkómat, lusta, nehéz szemhéjaim alatt éreztem, száraz, s minden bizonnyal véreres a szemem. Tempomatra kapcsoltam az autót... Clacket Lane négy mérföld...

Jobbommal egy Red Bullt halásztam elő, néhány hosszú másodpercig csak forgattam a dobozt, a kellemesen hűvös lemez megborzongatott. Clacket Lane két mérföld...

A kút... Nem szoktam kutakon aludni általában. Egyrészt a főnököm hangulata szerint változik, kifizeti-e a parkolódíjat, másrészt az elég szűkre szabott sávok miatt mindig akad egy-két apróbb koccanás, tükörtörés. S ráadásul az én kis tandem szerelvényem, a maga csaknem húsz méterével... Clacket Lane egy mérföld...

A fáradtság azonban egyre makacsabb, keményebb rohamokkal támadott, s bár elhatároztam, Doverig azért is lemegek, a felbontott Red Bull ellenére a kezem szinte külső parancsra mozdult. Aranysárga villogás törte meg az autót körülölelő sötétséget, az irányjelző tompa, megszokott csipogása most szentségtörően hangosnak tűnt. A MAN futása megtorpant, a kerekek másodpercek alatt átfutottak a kisorolósáv egykor fehér festésén, kezem, lábam a hosszú évek alatt megtanult, ösztönös mozdulatokkal tették a dolgukat, a sebesség leszelídült. Meglepően kevesen álltak benn,